

„Ne vedd meg az Úrnak fenyítését”

Radu Gavriluț

Elhangzott: 2020. május 20-án, Nagyváradon

<https://www.ekkleziaoradea.ro/>

„És elfeledkeztetek-é az intésről, amely néktek mint fiaknak szól: fiam, ne vedd meg [ne értékeld le, ne vedd semmibe] az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged, mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek [román fordításban: szenvedjétek el a fenyítést] akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival, mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa?” (Héb 12,5-7)

Miután az Úrhoz jövünk, az elménk megújul, de nem teljes mértékben. Ezért olvasunk az elme megújulásáról szóló Igétet több helyen a Bibliában, mert ez csak részben történik meg, és emiatt sok dologban nem jól gondolkozunk, és sok dolgot nem tartunk értékesnek.

Az egyik ilyen dolog, amit nem értékelünk, az Úr fenyítése, pedig Jakab apostol ezt mondja: „Teljes örömmel tartásod, atyámfiai, mikor különféle kísértésbe estek. Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül” (1,2-4). Isten, Aki szeret, az idő előrehaladtával munkálkodik, hogy tudjuk értékelni azt, ami az Ő szemében érték. Melyek azok a dolgok, amelyek értékesek Őneki?

Az Apostolok cselekedeteiben, ahol István szónoklatát olvassuk (7. r.), ezt találjuk: a dicsőség Istene megjelent Ábrahámnak, mikor még Mezopotámiában lakott. Az, hogy látta Istent, látta az Ő dicsőségét, gondoljuk meg, olyan hatással volt rá, hogy mindent elhagyott, és elment – hová? Oda, ahol ahhoz képest, amit elhagyott, nem volt civilizáció. Ő mégis elment. Végiggondoltam, hogy ha az Úr megjelenik, és látjuk Őt, akkor követjük, és elmegyünk. De mi inkább olyan emberekre gondolunk csak, mint például a társzusi Saul, akinek az Úr megjelent a damaszkuszi úton, és elragadtatott a harmadik évig, és miután visszatért, nagy buzgósággal követte az Urat, mert látott valamit, ami az egész életét meghatározta.

Mi is szeretnénk így eljárni, szeretnénk követni az Urat és szeretnénk látni, hogy melyek az értékes dolgok. Mi az érték ebben az életben, amit mi élünk? Mi ad értéket az életünknek? Mikor Mózes Egyiptomban volt, ott élt abban a pompában, ami a fáraó palotájában volt. Az anyja és a nővére beszélt neki az Úr népéről, ahogy ma is sokan beszélnek róla. De ami őt végképp megérintette, hogy látta a láthatatlant. Ennek köszönhetően rendíthetetlen maradt, és el tudta hagyni Egyiptomot, hogy inkább együtt szenvedjen az Úr népével. Így megértjük őt a továbbiakban is, amikor így imádkozott: „...Uram, kérlek, mutasd meg nekem a te dicsőségedet” (2Móz 33,18). Mi hiába döntenénk az Úr mellett. Most hallottam, hogy egy lány férjhez megy egy hitetlen fiúhoz, és a fiú megígérte neki, hogy megtér. Én egyetlen ilyen esetet sem láttam. Ki tud megtérni? Ha imádkozunk, hogy az Úr nyissa meg a szívét, ahogy megnyitotta a Lídiáét, hogy figyeljen Pál szavaira, akkor igen. De ilyen, hogy én meg akarok térni...?

Lássuk meg, hogy melyek az életünk leglényegesebb dolgai. Milyen fontos dolgaim vannak nekem? Miért ragaszkodom olyan nagyon bizonyos földi dolgokhoz? Azért vonzanak ezek, mert

nem láttam mi történik a függönyön túl. Ha egyszer ezt meglátnám, akkor tudnám, mit válasszak. Ahogy egy testvér mondta: nem szalasztanám el az alkalmakat, mert a mi időnk Isten által adott idő, és minden nap értékes a számunkra. Minden nap! Istennek van egy terve. Neki egy felséges terve van. Az Ő terve az, hogy minden nap, itt és most szövődjön a menyegzői ruhánk. A zűrös helyzetek, amelyekbe belekerülünk, lehetőségek számunkra, hogy megtanuljunk valamit. A napok gonoszak; olyanok, amilyenek Egyiptomban is voltak. Amikor Izráel népe el akart onnan menni, akkor a fáraó sok munkát adott nekik, hogy ne legyen idejük egyébvel foglalkozni. Emlékszem, mikor én gyermek voltam, az élet sokkal egyszerűbb volt, és nagyon boldogok voltunk. Sokkal boldogabbak, mint azok, akiknek egyre romlik a szemük, mert a sokféle számítógépes játékban lelik örömeiket. Ha visszatekintünk, ötven évvel ezelőtt a mi falunkban az élet nagyon egyszerű volt, és az emberek boldogok voltak.

Mára az élet nagyon bonyolulttá vált. A keresztények számára a fontossági sorrend más lett. Miért? Mert nem látták a láthatatlant. A dicsőség Istene, az az Isten, Aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami a földön van, és a világmindenséget, mindezt egy céllal teremtette. És ez az Isten közeledik hozzánk, és meg akarja nyerni a mi szívünket. Ha Ő megnyeri a szívünket, a dolgok megváltoznak. Egyszer voltam valahol, és volt ott egy testvér, aki munkát keresett. Egy fiatal, komoly testvér volt, és mondta, hogy imádkozzunk érte, hogy találjon a szakmájában munkahelyet. Én azt mondtam neki: lehet, hogy az Úr szeretne az Ő munkájában használni téged. De testvérek, ez olyan dolog, amire senki nem gondol.

Ma mondják egyesek, hogy fulltime (teljes idejű szolgálat), de én most nem ezekre gondolok, hanem olyan emberekre, akik valóban az Úr dolgaiban foglalatossak. Ez csak egyféleképpen lehetséges. Imádkoznunk kell, hogy: az Úr munkálkodjon; nyissa meg a szemünket, hogy lássunk; és egyre több embernek az igaz, valós dolgok legyenek a nagyra becsült foglalatosságai. Az Úr dolgait nem lehet úgy tenni, hogy én eldöntöm, hogy mostantól időt szánok az Úrra; elhatározom, hogy ezt és azt betartom; hogy minden összejövetelem részt veszek; hogy meglátogatom a testvéreket; minden hétre készítek egy programot, hogy kiket fogok meglátogatni; egy másik programot, hogy reggel felkelek, hogy olvassam a Bibliát, hogy imádkozzak... Testvérek, ez nem így megy! Egyetlen módon megy. Ha a dicsőség Istene kijelenti Önmagát, és meglátod Őt. Voltak olyan emberek, mint Ábrahám, a társusi Saul, Mózes, akiket egyszerűen rabul ejtett az Úr jelenléte. Szerették az Urat, és az Úr használta őket. Olyan emberek, akik valóban láttak valamit. Tudjuk, hogy Ábrahámmal együtt Lót is eljött. Az Úr megáldotta őt anyagiakkal. Együtt utazott Ábrahámmal. Sokszor látta Ábrahámnak a tetteit, bizalmát az Úrban, és azt is, hogyan szabadította ki őt az Úr, amikor rabságba került. És mégis, Lót nem látta a láthatatlant. Jó szándékkal volt, és ment Ábrahámmal. Ábrahám együtt utazott Lóttal, mégis az egyik látott, a másik nem. Az Úr így munkálkodik minden helyzetben, hogy megérinti az életünket azzal a céllal, hogy az Ő örökkévaló terve számára éljünk.

Minden új napon, amelyre felébredek, élhetek kényelmesen, lazán, hagyhatom a dolgokat jönni-menni, de azt fogom látni, hogy a napok csak elmúltak, melyek nem lesznek elkönnyelve az Úrnál. A 90. zsoltár 10-16. verseiben ezt olvassuk: „a mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, az erősebbek számára nyolcvan esztendő és az ő dicsőségük nagyobb részt nyomorúság és fáradság, amely gyorsan tova tűnik és mi repülünk. [...] Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. Térj vissza Uram! Meddig késelek? És könyörülj a te szolgálidon. Jó reggel elégíts meg minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vigadjunk minden mi időnkben. Vidámíts meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, amelyekben gonoszt láttunk. Láttassék meg a te műved a te szolgálidon és a te dicsőséged azoknak fiain.” Hogy tudnánk mi jól számlálni a napjainkat? A napjainkat nem használhatjuk bárhogy. Ha az, amit élek, nem kötődik az Ő

örökkévaló tervéhez, azok a napok elvesztek. Nemcsak arról van szó, hogy igyekszem erkölcsös életet élni. Ez szükséges. De arról van szó, hogy kinek élek? Ő elhívott, életet adott, hogy Érte éljek. Amikor Lót és Noé napjairól olvasunk, akkor arról van szó, hogy az emberek ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek, ültettek, építettek. Miért vannak elítélve ezek a magatartások? Rossz dolog enni és inni? Mert bármit tesztek szóval vagy tettel, mindent az Isten dicsőségére cselekedjétek. Ha eszek és iszok, azt is az Ő dicsőségére kell tennetek. De ha nem az Úrnak élek, akkor az étel és az ital átalakul valamivé, ami harcolni fog ellenem. És az én szívem megnehezedik, megterhelődik, és az a nap meglepetésszerűen fog érni. Nincs vesztegetni való időnk. A napok valóban gonoszak. Az ellenség keserű gyűlölettel munkálkodik, de ezek lehetőségek, hogy megismerjük az Urat. Mi nem ijedünk meg semmitől. És azt az időt, amit Ő adott, használni akarjuk, hogy Őérte, és az Ő örökkévaló terve számára éljünk.

Az Úr velünk kapcsolatban a következő dolgokat tartja szem előtt: Jó az a fontossági sorrend, ahogy élünk? A mi választásunk jó? Keressük mindenek előtt Isten országát és az Ő igazságát? Hisszük, hogy a többi dolgot ráadásként megkapjuk? Ő azt akarja, hogy: „...keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát” (Mt 6,33), és a többi dolog, amit a nemzetek keresnek, ráadásként megadatnak.

Ha őszintén imádkozunk, és azt mondjuk: Uram, munkálkodj az én szívemben, hogy lássam az értékes dolgokat, és tudjam azokat becsülni, ne tekintsem értéktelen dolognak, és ne becsüljem le azt, hogy Te fegyelmezel – mert Ő fegyelmez azért, hogy az Ő szentségében részesüljünk, és ne legyünk elítélve a világgal együtt –, akkor nem lehet az, hogy ne menjünk át különféle helyzeteken. Foglalkozni akar velünk, amelyekben fegyelmezni és helyreigazítani akar bennünket. Másként kiskorúak maradunk, és nem válunk fiakká.

Ő mutassa meg az Ő dicsőségét, és az Ő dicsősége ejtse rabul a mi szívünket. Aztán kövessük Őt buzgón és forró vággyal, hogy minden nap – ahogy Pál nagy lelkesedéssel mondja –, mindenben Neki tetsző életet éljünk. Ezt akarja Ő, és ez legyen a mi szívünk vágya is. Az Úr áldjon meg bennünket. Ámen.